

דף כ"ב ע"ב. תוס' ד"ה והביא **תתנו לבן מטהוף וכו'**. אוליiscal'ן עופות כשרים בבבנה אפלו תרגולים וכו'. אולי יש בזה לישב דברי הרמב"ם בהל' אישת'ם פרק ד' הל' ט"ו אבל אם נתן לה עופות אע"פ שהן מוקדשין אתנן חל עליהם ואסורים וכו', ובאייר הכ"מ בשם המגדל עוז דמיורי בתרגולין. ותמהו הלח"מ והמל"מ דהיכי הו קדשי מזבח, עי"ש. ואולי עפ"י הי"מ שבתוט' יש לישב, ודז"ק.

[תורת הלווי]

דף כ"ה ע"ב. אמר ר' יוחנן הוואיל יכול למתוך ע"י האור. נראה דעתעפ"כ ס"ל לתיק דפטורים (וכן למד' זה וזה לפטור אליו בא הדחות) דין עומדיין לבישול, רק לשמנים ורפואה. דאל"כ תקשה מ"ט ס"ל פטור, והרי כמה יר��ות וזגן אין ראים לאכילה רק ע"י האור וחיבים במעשר. אלא ודאי כדאמרן, דהני עיקרן לאכילה, ושקדים המרים הגודלים לאו לאכילה קיימי.

דף ל"ט ע"ב. לא אמרו בה יותר משום כבודו דרשב"ג וכו'. קשה לי, ומאי מודיע להtam, והוא כאן יש לו חזקה בשרות והשתא הוא דאיתרעה והמיר דתו משום יצ"ה רהר שנכנס בו עכשו כפידש"י [ד"ה הוכיח סופו לא אמרין], אבל התם הרי חזקה איסור של אכילת תרומה של העבדים שהוא עבידי זרים מסיע לסבירה הוכיח סופו על תחילתו. וכן חזקה ממון של המוריש דלהו העבדים של היורשים מסיע נמי להם דהוכיח סופו וכו'. אבל כאן

חזקת שרוטות מתנגדת לסבירה הוכיח סופו, וצל"ע. והנה רשי' בד"ה משום כבודן דרבנן וכו', ע"ג דאגלאי מילתא דמוור הוא וכו', מבואר דס"ל דבפעמ אחד נעשה מומר. ולא כתוס' לעיל דף י"ד [ע"א ד"ה השוחט בשבת]. וכן ס"ל לרשי' בעירובין דף ס"ט ע"א בד"ה יכול לבטל, ע"ג דמוור הוא לחיל שבת וכו', כתוס' שם [ד"ה הוציאן] אזי לשליטה יהו כאן, עי' ש"ך י"ד סי' י"א [ס"ק ג']. אבל מדברי התוס' רעדירובין ראה לדעת הטיז' שם [ס"ק ב'], וקצתה.

דף מ' ע"א. רשי' בד"ה דומיא דמייכאל וכו'. וכתיב וראית את המשמש ואת הירח וכו'. מבואר דריש"י בא לישב שלא תקשה דשותח לשם חמיה ולבנה וכוכבים ומולות, ותירץ דהו כמו בעלי חיים דאף דלא מיתשרי ממן'פ נדרו והביאו לעוזרה. ובתוס' [ד"ה הא דאמר להר] הקשו ג"כ זה, דהא הו מחוברים בוגל. ותירצ'ו ג"כ משום האי קרא. והך ולשם חמיה, תירצ'ו דמייכי לגדא דידיחו. מבואר דלא הוא כבעל חיים דא"צ לגדא דידיחו, כמו בשולשול קטן וכו'. והנראה דריש' ותוס' נחלקו בעניין מהותן של חמיה ולבנה ומולות, אם הם גורמים חיים ובעלי דעתה, כמו שנחלקו בזה המורה ודעתמי' כידוע.

שאר דברים וכמשיל. והוא דפרק כהאי גונא בעולת העוף וכי מטה וכו', ואיזו תועלת מליקת סימן השני, יש לומר דשא"ה דמלך בלי חורה, וא"כ כבר נחכו השדרה ומפרקת ואח"ז סימן אחד, ושפיר פריך והלא מטה היא (וכה"ג לפקן דף כ"ח [ע"א] למ"ד דשחיטת קנה בלבד בעוף אינו מועיל מהך דסגי במליקת חטאת העוף סימן אחד ומ שני שא"ה דאין שדרה ומפרקת וכו'). וביחד הוא כבר כמתה. אבל עכשו למ"ד מוחיז סימניין, א"כ ייל דחתיכת סימניין בלי שדרה ומפרקת לא נחשבת כמתה ושפיר מועיל בה מליקה. זהו ביור רעת הריטב"א. אבל סכנת רשי' ורמב"ם אינו כן וכמו שהעלינו לעיל בס"ב.

אר"ח 5622465

דף כ"ב ע"ב. עלי רבוי זира האומר הרי עלי עליה מן החורדים או מן בני היונה וכו'. עי' תוס' נ"ה והביא תחלת ציהוב] ועי' במשנה למל"מ נהלי מעה"ק פ"יד הל' ה' שהקשה על חירוצים השני שיפטר בזה שמביין ליד כהן כיון שאין ראוי להקריב שהרי אפלו שלא לשם אינו יוצא ידי חובת נדרו, כש"כ כשהיאנו יכול להקריב כלל, וסימן וכעת דברי התוס' צרכיהם אצלי תלמוד. ונראה בהז דנחווי אנן, אף אי מيري שאין לו אחרים ורק אלו, תחילת הציהוב שבהז וכזה, מ"מ מ"ט יביא עכשו בספק, ימתין עד שיגדלו ויביא אותן שמן התורדים ויצא ידי חובתו בודאי. וע"כ צ"ל דמייכי שבין כך יעבור עליו רגל א' ויעבור בעשה, או שייעבור עליו רגל שלישי ויעבור בל"ת דבל תחזר. ומעטה כוונת התוס' כך היא, שלענין עבירת המצוות עשה והלא תעשה, כיון שמוסדר ליד כהן וממן'פ הרי יוצא בה שהרי קמי שמייא גלייא מה דין ולא יונש עוד. אלא שכחן לא יקריבן עד אשר יגדלו ויקריב את מן התורדים ויצא ידי חובת נדרו במין תורדים. אבל אי חשבי בריה, א"כ לא מותקן איסור לאו או עשה בהכי, דקמי שמייא גלייא שפטולין לגמרי עכשו, ומילא הוא כמו שלא הביא כלל.

כללו של דבר, עניין של יציאת חובת נדר, ואזהרת מצ"ע או ל"ת הוא שני עניינים בנדר. מצוות עשה ודבאת שמה והבאחס שמה, הוא שצורך להביא והרי הביא הגע עצמן, שאם אין כהן להקריב, כגון שהן טמאים, וכי עובר הנודר באזהרות אלו אם הביאן לעוזרה. פשיטה דלא. וזה נדכotta הוא, הרי כלפי שמייא גלייא דקים ממן'פ נדרו והביאו לעוזרה. אלא שקיים הנדר הוא לעוזרה. וכך ע"כ ימתין ויקריב מן התורדים. וברשי' ותוס' כתוב לשון "יצא ידי נדרו", מבואר כדברינו זיהינו לעניין שלא יעבור בעשה ולא תעשה על נדרו מדלא נקטו בלשונם "יצא ידי חובתו". והיינו משום ידי חובתו לא יצא עד הקרבה, אבל חובת נדר ואיזהו יצא בשhabיו לעוזרה, ודז"ק.